

oefensessies van Lesser Wing, een voorloper van NoiCe, op. Deze mini-cd werd gevolgd door In Concert!, wederom een live-show van Phylice Ghetta. Tijdens dit concert uit 1992, opgenomen in de oude zaal van de Metropool in Hengelo, speelden Thiems en zijn broer, gitarist/zanger Pim, met drummer Rob van der Gon Netscher en extra zangeres Renee Oskam. Vergeleken met het optreden van vijf jaar daarvoor is de band nog strakker gaan spelen. De door King Crimson's Discipline-periode geïnspireerde, repeterende gitaarpatronen en tegendraadse technische new wave-invalshoeken komen hierdoor goed tot hun recht. De songs zijn ook toegankelijker geworden en bieden naast de hoekige, ritmische structuren ook ruimte voor meer ingetogen momenten. Het synchroniseren van het op cassettes opgenomen concert is weer een huzarenstuk van jewelste geweest, met als resultaat een zeer acceptabele weergave van met name de instrumentale prestaties. De cd bevat een bonustrack in de vorm van Warthog III, dat tijdens het laatste concert van de band werd gespeeld. Als alles meezit, zal ter afronding van dit project nog een optreden van Phylice Ghetta uit 1984 worden uitgebracht.

René Yedema

PING

The Zig Zag Manoeuvre

(APOLLON)
#Gong #Cardiacs #pakkend

Welkom op de Mad Tea Party van Ping. Graag geziene gasten op deze theedrinkbijeenkomst zijn een jonge Peter Gabriel, een late Tom Waits en leden van Gong en The Cardiacs. Ook Mike Patton (Faith No More) mag af en toe aanzitten, als hij zich tenminste een beetje weet te gedragen. Ping maakt korte, pakkende nummers die niet zelden overkomen alsof een rits nog kortere nummers aan elkaar zijn geregen. Je zou kunnen denken dat dat fragmentarisch klinkt, maar dat valt alleszins mee, aangezien de melodieuze motiefjes voor de rode draad zorgen. Lopen we op volgorde door de nummertjes heen, dan waart de geest van Gong rond in het met bliepjes opgesierde Londonderry Revolutionary waar ook de taalspielerij van de band hoogtij viert; dit horen we later ook in de sterke afsluiter Milk Your Mum. Als de zanger zijn lage stem opzet, denk je soms aan Sol Invictus van Faith No More, of aan Tom Waits, met bijbehorend sfeertje. De opening van Copulating Cats kent naast de maffe tekst een loom saxje en een strandgevoel, maar dan komt een paniekerige, ruw stem binnenzetten en doet het refrein wat denken aan het vroege Genesis (ook al niet vies van wat idioterie op zijn tijd). Variatie is, zoals gezegd, troef: in Shut Your Mouth wordt de etherische

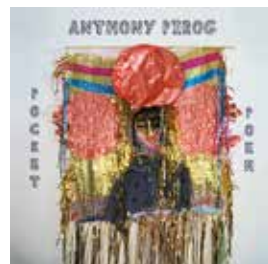
viool begeleid door sequencers en volgt nog een vrolijk stukje sax, Trilby Hatter is een oorwurm in de beste Cardiacs-traditie, en ik denk tijdens Usurpers Of The Afterlife aan het ook al Noorse Fruitcake. Verder combineert En Underbar Dag rauwe zang en zware elementen met circusmuziek, en In Hammer Falling From The Sky komt het vroege Genesis weer bovendrijven. Het al genoemde Milk Your Mum heeft ondanks de idiote tekst toch iets dwingend over zich. Ik kan niet anders dan geloven dat Daavid Allen en Tim Smith goedkeurend toekijken hoe dit combo zich niet voor één konijnhol laat vangen.

Jurriaan Hage

ANTHONY PIROG

Pocket Poem

(CUNEIFORM RECORDS)
#mellowfusion #instrumentaal #melodisch

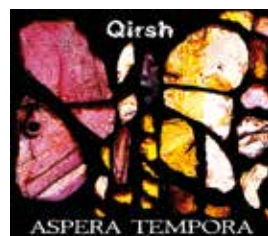
Het werd hoog tijd voor een nieuw zondagochtendplaatje, en na lang smeken bij het Opperhoofd Promoverdeling kwam hij met Anthony Pirog op de proppen. Een schot in de roos, natuurlijk, want een naamgenoot, dat zit altijd goed. Oftewel, zonder enig vooroordeel zette ik me aan het luisteren naar mijn nieuwe vriend Anthony, klaar om helemaal te relaxen en mellow te worden. Nou, dat viel dus niet tegen, want vriend Pirog maakt inderdaad lekkere gitaarmuziek die dicht tegen de fusion aan zit. Samen met kornuiten Michael Formane op bas en Ches Smith op drums worden er veertien kleinnoodjes gespeeld die alle kort (nooit langer dan drie minuten, op drie tracks van vijf minuten na) maar altijd smaakvol zijn. Zoals zo veel Cuneiform-artisten opereert Pirog onder de radar, in elk geval onze progadar, maar hij loopt al lang mee en heeft met Jan en alleman gespeeld. Zijn tweede soloalbum laat zien dat hij prima op eigen gitaarbenen kan staan en een eigen geluid heeft gecreëerd uit een mix van Adrian Belew, Bill Frisell en, uiteraard, de (in dit genre) onvermijdelijke Pat Metheny. Een fijn plaatje voor de gitaarliefhebber.

Antonie (Anthony) "André" de Waal

QIRSH

Aspera Tempora

(LIZARD RECORDS)
#theatraal #fijnItaliaans

vool begeleid door sequencers en volgt nog een vrolijk stukje sax, Trilby Hatter is een oorwurm in de beste Cardiacs-traditie, en ik denk tijdens Usurpers Of The Afterlife aan het ook al Noorse Fruitcake. Verder combineert En Underbar Dag rauwe zang en zware elementen met circusmuziek, en In Hammer Falling From The Sky komt het vroege Genesis weer bovendrijven. Het al genoemde Milk Your Mum heeft ondanks de idiote tekst toch iets dwingend over zich. Ik kan niet anders dan geloven dat Daavid Allen en Tim Smith goedkeurend toekijken hoe dit combo zich niet voor één konijnhol laat vangen.

Qirsh komt hier met een conceptalbum dat qua klank iets weg heeft van een rockopera. Dat de heren wat dat aangaat intenties hebben, wordt direct duidelijk met de bijna achttien minuten durende opener Rumors. Op sommige momenten hangt de muziek wat meer richting rock dan prog, soms is die wat akoestisch van aard en af en toe hoor je wat clowneske acties of een stomende discobas, maar meestal is de klank die van rijke, moderne, Italiaanse symfo. Die extra dingetjes geven het geheel een beetje sjeu, en zo blijft de vaart erin, mede doordat de verschillende invloeden goed geïntegreerd zijn en het toetsenspel gevarieerd en sterk is. Vanwege de theatrale invloeden doet de muziek me af en toe denken aan die van Runaway Totem van meer dan tien jaar geleden (niet het nieuwere werk). Qirsh maakt hier een prima plaat waarop veel aansprekende elementen aanwezig zijn. De rijkheid van de muziek vraagt wellicht wat vaker luisteren – het album zal niet bij iedereen makkelijk in het gehoor liggen – maar op die manier ontvouwt zich een plaat waarop steeds weer iets nieuws te vinden is. Fijn album.

Roberto Lamboyo

QUEEN + ADAM LAMBERT

Live Around The World

(EMI/UNIVERSAL)
#rocktnogbehoorlijk #hits #liveaidset

Het zijn grote schoenen om te vullen voor de verliezend finalist van American Idol 2009, maar Adam Lambert doet geen krampachtige poging om exact als Freddie Mercury te klinken. Onmogelijk natuurlijk, al is het flamboyante en showman-achtige bij Lambert absoluut in goede handen. Al een paar jaar toeren May en Taylor met hem over de aardbol. Dit eerste live-album van deze incarnatie bevat twintig songs vastgelegd tijdens diverse stadionconcerten. Wat opvalt is dat Queen, zeker in de eerste helft van het album, nog lekker stevig voor de dag komt. Met Tear It Up en Now I'm Here wordt er gegrasdruind in minder bekende tracks uit de discografie. Het volle rockgeluid met de moddervette riffs van May zorgt voor een pittige openingsstoot. Vanzelfsprekend ontkom je niet aan de vergelijking met Freddie. De groep klinkt anders doordat Lambert zijn vocale draai geeft aan de songs in plaats van regelrecht kopieergedrag te vertonen. Even wennen dus, al valt gaandeweg alles op zijn plaats. I Want To Break Free en Somebody To Love zijn krakers waarmee de zang van Lambert al meer vorm krijgt. Verrassend is Love Kills, een Mercury-solotrack die is omgezet naar een powerballad. De klassiekers rijen

zich vervolgens aaneen. Het slotblok is van een show in Sydney ten tijde van de grote bosbranden in Australië begin dit jaar. Om een speciaal tintje te geven aan dit fund raising-evenement pakt Queen uit met exact dezelfde setlist als van het legendarische Live Aid-optreden van de groep. Lambert is hoorbaar in zijn element met – hier dan wel – een replica van de *ay-ohs* waar Freddie bekend om was. Als we corona er een beetje onder krijgen en het Queen-circus weer kan worden opgestart, zou het gezelschap eind mei 2021 in de Ziggo Dome aan moet leggen. Hoe je het ook wendt of keert, deze legendes blijven een sensatie op het podium. Dit alleszins sterke live-album bevestigt dat volledig.

Robbert Schuller

MARKUS REUTER

Oculus, Nothing Is Sacred

REUTER/MOTZER/GROHOWSKI

Shapeshifters

(MOONJUNE RECORDS)
#soundscapes #noise #StickMen

Laten we eerlijk wezen: luisteren naar releases van touchgitarist Markus Reuter is een oefening in zelfkastijding. En of je die martelgang aangenaam dan wel verschrikkelijk vindt, ligt helemaal aan je dispositie voor een scala aan luisterinvloeden: Stick Men, touchgitaar, Frippelectronics, (beetje) King Crimson, free jazz en noise. Dit alles komt voorbij op deze twee releases, op de een wat meer of minder dan op de andere... en dat maakt een groot verschil! Op Oculus hoor je aardig wat verwantschap met Stick Men, het trio waarvan Reuter deel uitmaakt en waarvan concerten vaak beginnen met soundscapes van diezelfde Reuter. Oculus bevat veelal een mix van dat soundscapegeluid met gewone rockmuziek, waarbij je 'gewone' met een flinke korrel zout moet nemen; we staan hier namelijk stevig in muzikantenvoormuzikantenland. Het helpt dat ex-Crimson-violist David Cross en gitarist Mark Wingfield een duit in het muzikale zakje doen waardoor Oculus, alhoewel nog steeds moeilijk, toch luisterbaar en bij vlagen genietbaar is. Dat kan ik helaas niet zeggen van Shapeshifters waarop ruim een uur lang een bak free jazz-achtige geluiden over de luisteraar heen